

Troost.

Straks als de Advent begint is het eerste dat we horen; 'troost, troost mijn volk' (Jesaja 40).

Er komt nog een geduchte week in de kerk. De laatste week van het Kerkelijk jaar en dan de laatste zondag van het kerkelijk jaar. Een dienst waarin de namen genoemd worden. De gemeenteleden die dit jaar zijn overleden, worden herdacht. Ingetogen dienst met de tranen dichtbij. Nog weer eens de naam noemen van die ene. Het hele jaar door zijn er stenen beschreven en verzameld. Die liggen samen bij elkaar te wachten op deze zondag. Dan gaan ze naar de verschillende huizen waar ze liefdevol neergelegd worden, vaak bij de foto in een soort gedachtenis hoekje. Troost, daar hebben we allen behoefte aan. Troost vanwege die namen, troost vanwege allen die we missen en die misschien al langer geleden overleden zijn.

Maar ook nu troost in een tijd die er niet vrolijker op lijkt te worden.

Een tijd van voorzichtig zijn, afstand houden en elkaar vermijden. Met de herinnering van vorig jaar nog vers in het geheugen, houden velen van ons het hart vast.

Dat alles maakte dat ik dacht aan deze tekst en zat te verzinnen wat nou troost kan geven. Vroeger, toen we kinderen waren, gingen we bij elkaar hangen als we ons in de vakantie verveelden (vervelen de kinderen van nu zich nog?) en dan verzonnen wij een soort lijst met dingen om te doen. Ik herinner me er nog een; een kruis of munt tocht. Dat betekende dat we op de bonnefooi op pad gingen en bij iedere kruising een muntje (cent) gooiden en bij kruis gingen we rechtsaf en bij munt links. Zo kon het dat je min of meer om je huis draaide en snel weer op je beginpunt was, of je was wat aan het zwerven in de buurt.

Nu verzon ik dingen die konden troosten. Als kinderen streefden wij naar meer dan 100 plannetjes. 100 dingen die kunnen troosten.

Ik dacht aan een Joodse vriend die bij allerlei spannende gelegenheden met kippensoep kwam. Dat troostte. Aha daar vrolijkte ik van op en ik ging als een haas soep koken. Geen kippensoep, vegetarische soep werd het. Onze tuin had dit jaar prachtige pompoenen voortgebracht. Die kun je niet eindeloos bewaren. Dus fluks een pompoen 'geslacht' en in de pan er mee.

Troostsoep. We werden er warm, vrolijk en dankbaar van dat we dit zomaar uit de tuin hadden ontvangen.

Ik vond een gebed, voor de laatste zondag van het kerkelijk jaar. Wellicht dat ook dit troost. Het is van Sytze de Vries.

Waar nog uw schepping zucht en wacht
Tot Gij voltooit wat Gij begonnen zijt
Geef dat wij leven nu al met ons hart bij U

Beziel ons met het visioen
Hemel en aarde nieuw
Een thuis alom voor wie nog zoeken
En brood genoeg voor wie nog hongerden

Beziel ons dat wij wachters zijn van heel
Uw goede schepping
Waakzaam, bereid de tekenen te leren kennen

Wij openen ons hart voor U
Opdat uw Geest kan dalen en worden tot onze eigen
Adem

AMEN

ds. Agnes Hana